

ΕΤΟΣ 64ον

4 Σεπτεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (3301)

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα από τα χαρακτηριστικά της κοινωνίας μας είναι η αίσθηση της άνομίας. Κοινόπίστευμα όλων είναι ότι υπάρχει προνομιακή μεταχείριση «κάποιων», ότι οι νόμοι ενώ υπάρχουν δεν εφαρμόζονται, ή τουλάχιστον δεν ισχύουν για όλους, ενώ ταυτόχρονα θεωρείται στήν πράξη «λογικό» και αναμενόμενο τὸ νά ἐκμεταλληθεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅσες «εὐκαιρίες» τοῦ δοθοῦν, γιὰ νά προσπορισθεῖ ὄφελος μὲ κάθε τρόπο, ἀκόμη καὶ παράνομο ἢ ἀνήθικο. Ταυτόχρονα «ἠθικολογοῦν» ὄλοι καταγγελητικά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νά μεταθέσουν τὴν εὐθύνη στοὺς ἄλλους καὶ νά ἀποφύγουν τὸν ἔλεγχο καὶ τίς συνέπειες τῶν δικῶν τους πράξεων, ἐνῶ ἡ συνθηθέστερα προβαλλόμενη δικαιολογία εἶναι: «Ὅλοι ἔτσι κάνουν». Μὲ ἄλλα λόγια, ἐνῶ ἐπαναστατοῦμε ἐναντίον τῆς ἀδικίας σέ θεωρητικό ἐπίπεδο, καὶ πάντως ὅταν τὴν ὑποστοῦμε, τελικά τὴ δικαιολογοῦμε καὶ τὴν ἀποδεχόμαστε ὅταν μᾶς συμφέρει, μάλιστα γιὰτί εὐκολὰ συμβιβάζομαστε μαζί της ἔχοντας ἀμβλύνει τὸ ἠθικό μας αἰσθητήριο.

Πάντως, ἐπειδὴ θυμόμαστε ὅτι μᾶς ἀδίκησαν, ἐνῶ ξεχνᾶμε ὅτι μπορεῖ κι ἐμεῖς νά ἀδικοῦμε, ἡ γεύση τῆς ἀδικίας βρίσκεται στή γλώσσα ὅλων μας, γι' αὐτό καὶ πολλῆς φορές κυριαρχεῖ ἡ ἀνεξέληκτη ὀργή, τὸ καταγγελητικό ξέσπασμα, ἡ τυφλή ἀνταπόδοση εἴτε μὲ βαριά λόγια, εἴτε μὲ ἀπαράδεκτα ἔργα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, συνθήως ἐξίσου ἀθώου καὶ στήν ἴδια μοῖρα μ' ἐμᾶς. Ἡ εὐκολὴ παρατήρηση εἶναι ὅτι αὐτὸ ὄχι ἀπλῶς ἀποδομεῖ, ἀλλὰ διαλύει τὴν κοινω- νία, ἀφοῦ πρῶτα τὴ χαρακτηρίσει ὡς παρακμιακή. Ἡ δύσκολη ἐπισημάνση εἶναι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ τί φταίει καὶ φθάνουμε στή συσσώρευση ἐπιθετικοῦ θυμοῦ ὡς τοῦ κατεξοχὴν χαρακτηριστικοῦ τῆς καθημερινότητάς μας.

Διεκδίκηση τοῦ ὀφειλόμενου χρέους

Μὲ παραβολὴ μιᾶ καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς μας, θέλωντας μέσα ἀπὸ μιά ἱστο- ρία ὄχι πραγματική, νά προσδιορίσει τὴν πραγματικότητα στίς ἀνθρώπινες σχέ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιη΄ 23-35)

Μακροθυμία καί σκληρότητα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἄρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν, προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔχοντας δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πεσὼν οὖν ὁ δούλος προσεκύνη αὐτῷ, λέγων· Κύριε, μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφήκεν αὐτῷ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ δούλος ἐκείνος, εὔρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὄφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων· Ἀπόδος μοι εἷ τι ὀφείλεις. Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρεκάλει αὐτόν, λέγων· Μακροθύμησον ἐπ’ ἐμοί, καὶ ἀποδώσω σοι. Ὁ δὲ οὐκ ἠθέληεν· ἀλλ’ ἀπελθὼν, ἔβαλεν αὐτόν εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. Ἴδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα, ἐλυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλεσάμενος αὐτόν ὁ κύριος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ· Δούλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκᾳ σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα· Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτόν τοῖς βασανισταῖς, ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

σεῖς καὶ νὰ ὑποδείξει τὴν ἐπιθυμητὴ καὶ πλεόν συμφέρουσα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὁδὸ. "Ενας δούλος βρῆκε στὸν δρόμο του ἕναν σύνδουλό του, στὸν ὁποῖο εἶχε δανείσει ἕνα εὐτελὲς ποσό, πού ὅμως ἀκόμη δὲν τοῦ εἶχε ἐπιστραφεῖ. "Ὀρμησε λοιπὸν ἐπάνω του καὶ τὸν ἔπνιγε, ἀπαιτώντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ ὀφειλόμενου μικροδανείου. Παρὰ τίς ἰκεσίες τοῦ ὀφειλέτη, ὁ ὁποῖος γονατιστὸς τὸν παρακαλοῦσε γιὰ μιὰ πίστωση χρόνου, μέχρι νὰ βρεῖ τὸ ὀφειλόμενον ποσό, ὁ δανειστής δούλος ἔσυρε τὸν σύνδουλό του καὶ τὸν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δανειστῆ δούλου πρὸς τὸν ὀφειλέτη σύνδουλό του εἶναι καθόλου νόμιμη καὶ λογικὴ. Στὸ κάτω κάτω, κατὰ τὴν κυρίαρχη παγκόσμια οἰκονομικὴ ἀρχή, «οἱ συμφωνίες πρέπει νὰ τηροῦνται».

Μὲ βάση τὴν τετράγωνη αὐτὴ λογικὴ, εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικὸ νὰ διεκδικεῖται καὶ νὰ ἐπιβάλλεται ἡ ἐφαρμογὴ ὧν ἔχουν συμφωνηθεῖ, κυρίως γιατί εἶναι εὐθύνη τοῦ καθενὸς συμβαλλομένου νὰ σκέπτεται τὰ συμφέροντά του καὶ μόνον, νὰ τὰ ὑπερασπίζεται καὶ νὰ τὰ κατοχυρώνει, θεωρώντας ἐκ προοιμίου ἄκαμπτη καὶ σκληρὴ τὴ στάση τοῦ ἀντισυμβαλλομένου του. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐάν κανεὶς ὑποστεῖ τὰ δεινὰ πού ἡ μὴ ἐκτέλεση τῆς σύμβασης ἐπιφέρει, «καλὰ παθαίνει», καθὼς ὀφείλει νὰ εἶχε προνοήσει εἴτε νὰ μὴ συμφωνήσει τέ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του. Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ λογαριάζεται, τοῦ ἔφεραν ἓναν πού χρωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ κύριός του νὰ πωληθῇ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ ὀφειλόμενα. Τότε ἔπεσε ὁ δούλος εἰς τὰ πόδια του καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, κάνε ὑπομονή καὶ ὅλα θά σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Καὶ ὁ κύριος τοῦ δούλου τὸν σπλαγχνίσθηκε, τὸν ἄφησε ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ χρέος. Μόλις ἐβγήκε ὁ δούλος ἐκεῖνος, συνήντησε ἓνα ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, πού τοῦ χρωστοῦσε ἑκατὸ δηνάρια. Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δὸς μου ὅσα χρωστᾷς». Ὁ δὲ σύνδουλος του ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε λέγων, «Κάνε ὑπομονή καὶ θά σοῦ τὰ ἐπιστρέψω». Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε, ἀλλ' ἐπῆγε καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ τὰ ὀφειλόμενα. Ὅταν οἱ σύνδουλοί του εἶδαν ὅ,τι συνέβη, ἐλυπήθηκαν πάρα πολὺ καὶ ἤλθαν καὶ ἐξήγησαν εἰς τὸν κύριόν τους ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ. Τότε ὁ κύριός του τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ λέγει, «Δοῦλε πονηρέ, ὅλο τὸ χρέος ἐκεῖνο σοῦ τὸ ἐχάρισα, διότι μὲ παρεκάλεσες. Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ ἐλεήσῃς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως καὶ ἐγὼ σέ ἐλέησα;». Καὶ ὠργισμένος ὁ κύριός του τὸν παρέδωκε εἰς τοὺς βασανιστὰς, ἕως ὅτου τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα τοῦ χρωστοῦσε. Ἔτσι καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ οὐράνιος θά σᾶς συμπεριφερθῇ, ἐάν ὁ καθένας σας δὲν συγχωρῇ τὸν ἀδελφόν του μὲ ὅλην σας τὴν καρδιά.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τοίους ὄρους, εἴτε νὰ εἶχε μεριμνήσει γιὰ τὴν ἐκτέλεσή τους. Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ καὶ τὴν πεμπτουσία τῆς «καπιταλιστικῆς ἠθικῆς», ὡς ἐξέλιξης τῆς προτεσταντικῆς ἠθικῆς.

Οἱ εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ

Τί ξεχνᾷ ὁ δανειστής δοῦλος; Τί καθιστᾷ τὴ συμπεριφορά του πρὸς τὸν ὀφειλέτη σύνδουλό του ἀπαράδεκτη; Ὅτι τὴν ἀμέσως προηγούμενη στιγμή, ὄχι ἄλλος σύνδουλός του, ἀλλᾷ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός του, τοῦ εἶχε χάρισει ἓνα δυσθεώρητο ποσό, πού χρωστοῦσε καὶ δὲν ὑπῆρχε περίπτωση ν' ἀποπληρώσει, ἀκόμη κι ἂν ξεπουλοῦσε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἀκόμη καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς του καὶ τὸν ἑαυτὸ του τὸν ἴδιο. Μάλιστα τοῦ τό χάρισε συγκατανεύοντας στὴ σχετικὴ, ἔντονη παράκληση καὶ ἰκεσία τοῦ ὀφειλέτη δούλου.

Με ἄλλα λόγια, ὁ Χριστὸς μας ἔρχεται νὰ μᾶς θυμίσει τίς ἄπειρες εὐεργεσίες τοῦ Ἁγίου Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς. Εὐεργεσίες πού ὄντας πλούσιες μᾶς δωρήθηκαν χωρὶς νὰ τίς ἀξίζουμε, καθὼς εἶχαμε παραπικράνει τὸν Θεό. Ἦμασταν χρεῶστες σὲ τέτοιο σημεῖο, πού τίποτε δὲν θά ἦταν ἱκανὸ νὰ ἀντισταθμίσει τὴν ἀμαρτητι-

4 Σεπτεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.
Βαβύλα ἱερομ. († 251), Μωϋσέως προφήτου (1460 π.Χ.). Ἑρμιόννης († 117) θυγατρὸς
τοῦ ἀποστ. Φιλίππου· Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς τῶν ἐν Βεροίᾳ μαρτύρων·
Ἀνθίμου ὁσίου τοῦ ἐν Κεφαλλυνίᾳ († 1781).
Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄-Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιη΄ 23-35.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Σεπτεμβρίου, πρό τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. σι΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ΄ 13-17.

κὴ ἀποστασία μας καὶ νὰ δώσει κάποια ἐλπίδα σωτηρίας. Κι ὅμως, ὁ Πλάστης δὲν παροργίσθηκε μὲ τὸ πλᾶσμα του. Ὁ κάθε δημιουργὸς – ἕνας ζωγράφος, ἕνας ποιητής, ἕνας τεχνίτης, ἕνας συνθέτης, ἕνας γλύπτης, ἕνας συγγραφέας, ὅταν δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ δημιούργημά του, ὅταν δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς προσδοκίες του, ὅταν κάπου ἀστοχήσει, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ καταστρέψει καὶ νὰ ξεκινήσει κάτι ἄλλο. Ὁ Θεὸς μας ὅμως δὲν ἔκανε τὸ ἴδιο ὅταν τὸ δημιούργημά του δὲν ἀνταποκρίθηκε στὶς προσδοκίες του καὶ τὸν πολέμησε ἐπαναστατώντας. Ὑἑστειλε τὸν Μονογενῆ του Υἱὸ καὶ Λόγο ὥστε μὲ τὴ σάρκωσή του ν' ἀνασκευάσει τὴν ἀνθρώπινη φύση, ὄχι ἀπλῶς παρέχοντας ἄφεση ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνώτερο, τὸν ἁγιασμό, τὴ θέωση, τὴν αἰώνια ἀποκατάσταση στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἄν λοιπὸν ἐμεῖς εἴμαστε ὠφελημένοι ἀπὸ μιά τέτοια θεία ἀγάπη, δὲν εἴμαστε καὶ ὑπόλογοι καὶ ὑπεύθυνοι ἀπέναντί της γιὰ τὸ πῶς τὴν ἀπολαμβάνουμε καὶ τὴ διαχειριζόμαστε στὴ ζωὴ μας; Κι ἂν ἄξιοι ὄντες τῶν χειρότερων τιμωριῶν ἀπολαμβάνουμε τίς μεγαλύτερες εὐεργεσίες, μὲ ποιὸ δικαίωμα δὲν θὰ μιμηθοῦμε ἔστω στὸ ἐλάχιστο τὸν Θεὸ Πατέρα, ἀντιγράφοντας μὲ ψήγματα ἀγάπης πρὸς τοὺς συνδούλους μας τὸν χειμαρρῶδη ποταμὸ τῆς διαρκῶς ἀγαπώσης καρδιάς του; Μὲ ποιὸ δικαίωμα, σκανδαλωδῶς εὐνοημένοι ἀπὸ τὴ λογικὴ τῆς ἀγάπης, θὰ τὴν ξεχάσουμε γιὰ νὰ πορευθοῦμε μὲ τὴ λογικὴ τῆς διεκδίκησης πρὸς τοὺς ἄλλους;

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr